

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Και δεν μου λες, τούτο το κουβε-ντολδο που έχουμε πιάσει πότε θα τελειώσει; Το πήραμε σκοινί λουρί και πάμε. Είπα δεν είμαι δημοσιογράφος, δεν είμαι μέλος στο προσωπικό του «Κόσμου» και χυμήξαν οι φίλοι μας, Τσερδάνης-Τζαβέλλας και άλλοι... είσαι συνεργάτης και μόνιμος. Είπα κι εγώ, άμα πας διακοπές, αλλά εσύ, ελέω τεχνολογίας, θα είσαι εδώ σαν να μην εφυγες από το πόστο σου. Άντε λοιπόν κι εγώ σαν την Πόλη του Καβάφη, δεν έχει πλοίο δεν έχει οδό... Κι' ερχόμαστε στην εργασία και στην εργατικότητα, γιατί από τη μία σε ζηλεύω από την άλλη σε οικτρώ με την τόση σου προσήλωσή στη δουλειά. Κι εγώ δεν έχω χρόνο άδειο, αλλά πίνω τον καφέ μου στη βεράντα με άνεση, διαβάζω και λίγο, κάνω και μια βόλτα στον κήπο μου, κάνω και κανένα τηλεφώνημα. Για να μιλήσω με σένα μετράω τις ώρες. Ευτυχώς έχω μια βδομάδα να σου γράψω για την εφημερίδα και πάλι το σκέφτομαι είναι μια υποχρέωση. Έρχεται και κανένας φίλος, μου φεύγουν κάποιες ώρες. Τώρα θα μου πεις εγώ έχω κλείσει την ενεργό μου παρουσία, έχω γράψει την ιστορία μου και δεν αισθάνομαι ευθύνη για δράση. Και κάτι άλλο έχω τα συρτάκια μου γεμάτα που δεν τη φοβάμαι τη μοναξιά. Κι όπως λες κι εσύ, μοναξιά δεν είναι το να είσαι μόνος, μοναξιά νιώθεις και με τους πολλούς. Και ξέρεις τι έχω διαπιστώσει; Καθένας βλέπει και ακούει εκείνο που θέλει. Και εξηγεί τα πράγματα όπως τα θέλει. Και εκεί είναι το διασκεδαστικό. Έχω ένα γνωστό που έρχεται πάντα με κάποιον άλλο, από αυτούς που έχουν τις πολιτικές τους αντιλήψεις και θέλουν να τις μεταδώσουν, να ξυπνήσει ο κόσμος και άλλους με θρησκευτικές πεποιθήσεις να σώσουν τον κόσμο.

Τους λέω περάστε μέσα να πιούμε καφέ, αλλά μόνο αν θέλετε να μιλήσουμε φιλικά κι ελεύθερα μακριά από τις ιδέες σας, γιατί ξέρω τι θα πείτε, γιατί δεν είσατε ελεύθεροι με δικές σας σκέψεις. Μα είμαστε ελεύθεροι να μιλήσουμε για όποιο θέμα, αλλά πάντα μ' αυτό το βιβλίο! Αυτό μιλάει για όλα τα θέματα. Να στην ελευθερία, όταν γίνεσαι φερέφωνο.

Μια άλλη περίπτωση. Ήταν προχθές ακόμα, στην Ημέρα του πατέρα, μια παρέα γυναίκες κι όλες μιλούσαν για τα καλά που θυμόντουσαν για τον πατέρα τους και που τον άφησαν και τις ευθύνες του και που δεν βοήθησαν όσο ήθελαν. Και μπήκε στη μέση μία, έτσι στα καλά καθούμενα, κι άρχισε να μιλάει για τη Γιορτή της Μητέρας. Ούτε μια λέξη για τον πατέρα. Μίλησε μόνο για ορφάνια από πατέρα κι ούτε μια λέξη για χαμό, για κάτι αγαπτό.

Σίγουρα την ορφάνια την ανέφερε για το τι έλειψε στη χήρα, στην οικογένεια γενικά, από τα λόγια της έβγαине ότι ο πατέρας δεν ήταν κάτι υπολογίσιμο ήταν το χρειαζόμε-νο.

Πες μου, φίλε μου, μπορείς να κάνεις συζήτηση με τέτοιους ανθρώπους, με τέτοια κλειστά μυαλά; Αγκαλιάζουν μια ιδέα και πάνε. Κι ότι δεν είναι δικό τους, δεν υπάρχει. Εγώ αυτούς τους ανθρώπους τους σπουδάζω και διασκεδάζω. Τυλίγονται στο συννεφάκι τους και ταξιδεύουν. Κι εσένα, φίλε Γιώργο, με το συννεφάκι σου της εργασιομανίας και επίτρεψέ μου, εργατοδουλείας θα αφιερώσω ένα ποίημα που δεν είναι δικό μου.

ΣΕΡΑΝΑΔΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ

Σοφέ μου το τετράσοφο που σε φωτάει λυχνάρι νάτανε, λέει, φεγγάρι και συ είκοσι χρονώ!

Νάτανε τάχα η γνώση σου με τον αέρα αμάχη για δασωμένη ράχη ξεκίνημα πρωινό.

Νάτανε τάχα η σκέψη σου συρτού χορού τραγούδια μιαν αγκαλιά λουλούδια μια ιστορία τρελλή.

Τα μύρια που δεν έμαθες νερό θα τα ειχες μάθει με δάσκαλο τα πάθη μ' ένα κλεφτό φιλί.

Πολύ την καταφρόνησες τη ζωή, π' ανάθεμά τη... και τώρα είναι φευγάτη σαν όνειρο πρωινό.

Χειλάκια ανθούν στη γειτονιά γαρούφαλα στη γλάστρα και συ διαβάζεις τ' άστρα και το βαθύ ουρανό.

Ζαχαρίας Παπαντωνίου και ....δια το πιστόν!

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα φίλε μου, Κι' εσύ Βρούτε; Έχω τούς γιούς μου να λένε πως πρέπει επιτέλους να σταματήσω τη δουλειά και μού λες τα ίδια. Καταλαβαίνω πως όλοι σας έχετε καλές προθέσεις και ευχαριστώ, άλλοι λένε -και ίσως δικαιολογημένα- πως «ο Χατζηβασίλης μιλάει γι' άλλους να παραδώσουν τις καρέκλες στους νέους, ενώ ούτε αυτός δίνει τη θέση του». Είναι άδικη αυτή η καταγγελία γιατί πολλές φορές έχω προσφέρει την αρχισυνταξία στον ικανότατο, Γιάννη Δραμιτινό, αφού σπκώνει και όλο το βάρος της έκδοσης, όμως αρνείται κατηγορηματικά, αλλά είναι όμως θέμα χρόνου. Εξάλλου, το γεγονός ότι γράφω σχόλια δεν είναι εμπόδιο για νέους και αξιόλογους ανθρώπους που θέλουν να συνεργαστούν μαζί μας, όπως ο Βασίλης Αδραχτάς, ο Αντώνης Αμπατζής, ο Γιώργος Αθανασιάδης, ακόμη και ο Χρήστος Μπελέρχας που τον θεωρώ νέο σε σύγκριση με την δική μας ηλικία.

Αλλωστε, για μένα ο «Κόσμος» δεν είναι «δουλειά», είναι το μετερίζι μου ύστερα από 27 χρόνια και κάνω ό,τι μπορώ για να τον βοηθήσω ακριβώς γιατί δεν το βλέπω σαν βιοποριστικό επάγγελμα. Επειδή δουλεύω στο σπίτι, όπως κι' εσύ πίνω τα καφεδάκια και τσαγάκια μου, κάνω τις βόλτες μου στην παραλία και όσο για τηλεφωνήματα μη το συζητάς. Εξάλλου, ευκαιρία είναι να υπενθυμίσω στους αναγνώστες μας πως κάθε πρωί στις 10.45 και μέχρι τις 11, σχολιάζω την επικαιρότητα στο πρόγραμμα του Γιάννη Μεράβογλου στο ραδιοφωνικό σταθμό 2ΜΜ.

Όσον αφορά εσένα, αγαππητέ Γρηγόρη, έχουν δίκιο οι φίλοι Γιώργος Τσερδάνης και Κώστας Τζαβέλλας πως είσαι μόνιμος συνεργάτης μας και όχι μόνο, αφού μάς συνδέει φιλία μερικών δεκαετιών από τότε που εργαζόμουν στο «Εθνικόν Βήμα». Μάλιστα, επειδή ετοιμάζομαι για ταξίδι στην πατρίδα, χθες θυμήθηκα και πως συναντηθήκαμε εκεί πριν αρκετά χρόνια, αν και δεν θυμάμαι πότε ακριβώς.

Το να μην αισθάνεσαι ευθύνη για δράση, όπως γράφεις, είναι πολύ σημαντικό γιατί είναι πολύ διαφορετικό να κάνεις κάτι επειδή σ'

αρέσει και όχι επειδή πρέπει. Βλέπεις τους ποδοσφαιριστές και άλλους αθλητές που σαν ερασιτέχνες απολαμβάνουν το αγώνισμά τους, αλλά όταν γίνουν επαγγελματίες είναι ακόμη μια ανιαρή δουλειά.

Επανέρχεσαι στην μοναξιά που είναι η αρρώστια της εποχής μας, κυρίως γι' αυτούς που ζουν στις μεγάλες πόλεις, άγνωστοι μεταξύ αγνώστων, επειδή ο σύγχρονος άνθρωπος έχει χάσει το ενδιαφέρον για επικοινωνία με τον γείτονα της διπλανής πόρτας. Στην πολυκατοικία που ζούσαμε στην Αλεξάνδρεια υπήρχαν 12 διαμερίσματα, τα μισά με ελληνικές οικογένειες, όμως υπήρχε φιλική σχέση ανάμεσά μας και μοιραζόμασταν χαρές και λύπες. Ήταν σαν ένα μικρό χωριό. Υπήρχαν και τα καυγαδάκια, τα κουτσομπολιά, αλλά στο τέλος όλα μέλι γάλα.

Με γνωστούς και φίλους δεν έχω πρόβλημα να συζητήσω πολιτικά ή οτιδήποτε άλλο, αλλά εκνευρίζομαι και αποφεύγω τις συζητήσεις με ανθρώπους που προσπαθούν να μου πουλήσουν φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Όλοι έχουμε τα πιστεύω μας, τις αρχές μας, τις πεποιθήσεις μας, τη φιλοσοφία μας που καλές ή κακές είναι δικές μας. Το να προσπαθεί κάποιος να με αλλάξει με επιχειρήματα που δεν πιστεύω, είναι σαν να με ποτίζει μουρουνόλαδο επειδή «θα μου κάνει καλό» και ασφαλώς με εκνευρίζει.

Δεν έχω καμία απαίτηση να συμφωνούν όλοι οι αναγνώστες με τα γραπτά μου, όμως έχω απαίτηση να μην τα διαστρεβλώνουν και ο αντίλογος να βασίζεται σε πραγματικά στοιχεία και όχι σε παραπληροφόρηση που με το διαδικτυο οργιάζει. Το διαδικτυο είναι πραγματικά ένα ανοιχτό πανεπιστήμιο, ένα ανεκτίμητο εργαλείο για μάθηση, πληροφόρηση, ενημέρωση και ψυχαγωγία ακόμη, αλλά και πολύ επικίνδυνο όπλο στα χέρια φανατισμένων που το χρησιμοποιούν για να πετύχουν σατανικούς στόχους.